

25.K.32.069/2006/5.

A bíróság a Bagi és Bérces és Mátyás Ügyvédi Iroda (1147 Budapest, Kerékgyártó u. 2.; ügyintéző: dr. Bagi Gyula ügyvéd) által képviselt Autóbusz-Invest Kft. (1133 Budapest, Pozsonyi út 56.) felperesnek a dr. Szaller Ottó jogtanácsos által képviselt Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság (1024 Budapest, Margit körút 85.) alperes ellen közbeszerzési ügyben hozott (hivatkozási szám: D. 103/54/2006.) közigazgatási határozat felülvizsgálata iránti perében meghozta a következő

ÍTÉLET-et.

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.
Kötelezi a bíróság a felperest, hogy a Fővárosi Illetékhivatal felhívására fizessen meg az Államnak 16 500 forint, azaz tizenhatezer-ötszáz forint kereseti illetéket.
Kötelezi továbbá a bíróság a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 20 000 forint, azaz húszezer forint perköltséget.
Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 8 nap alatt fellebbezésnek van helye, amelyet ennél a bíróságnál kell a Fővárosi Ítéltáblához címezve, előterjeszteni.

INDOKOLÁS

Huszonhárom Volán társaság, mint ajánlatkérők megbízásából felperes az EU Hivatalos Lapjában 2006. január 4-én 2006/S 1-001122 szám alatt közzétett felhívással a Kbt. IV. fejezete szerinti nyílt eljárást indított. A felhívás II.1.6) pontja szerint a szerződés tárgya: 13,5 m-es (13100-13500 mm), normálpadlós, elővárosi szóló új autóbusz szállítása forgalomba helyezéssel. A IV.3.2) pont alapján a dokumentáció ára 400 000 forint. A IV.3.3) pont szerint az ajánlattételi határidő 2006. február 23. Az ajánlatok felbontásának napját a felhívás IV.3.7.2) pontja ugyancsak 2006. február 23-ában jelölte meg. A IV.3.6) pont szerint az ajánlati kötöttség minimális időtartama az ajánlattételi határidő lejártától számítva 60 nap. A felhívás VI.4.2) pontja szerint az eredményhirdetés az ajánlattételi határidő lejártát követő naptól számított 30. nap. A VI.4.3) pont szerint a szerződéskötés az eredményhirdetést követő naptól számított 8. nap. A VI.4.5) pontjában az ajánlatkérő az ajánlatok benyújtását 25 000 000 forint összegű ajánlati biztosíték ajánlatkérő rendelkezésére bocsátásához kötötte.

A dokumentáció 2. oldalán található tájékoztató szerint a kormány a 2201/2005. (IX. 28.) sz. határozatával döntött a Volán társaságok autóbusz rekonstrukciós és egyedi beruházási programjának 2005. évi forrás elosztásáról. Ez alapján az ÁPV Rt. a Volán társaságok jegyzet tőkéjét megemelte, és döntött arról is, hogy két egymástól független, összesített közbeszerzési eljárás kiírására kerüljön sor új elővárosi szóló és elővárosi csuklós autóbuszok beszerzésére. A Volán társaságok 13,5 m-es elővárosi szóló autóbuszból 62 db ±30 beszerzését tervezik. A dokumentáció 20. oldalának 1.2. pontja meghatározta az ajánlat tárgyát. E szerint a Magyar Köztársaság országgyűlése által elfogadott közlekedéspolitikai koncepció az eljövendő évek fő irányaként - többek között - az EU-konform, környezetbarát és a térségi fejlődést szolgáló közszolgáltatás továbbfejlesztése mellett foglal állást, ami a menetrendszerinti közúti tömegközlekedés szolgáltatásának megőrzését, a kínálat minőségi elemeinek javítását jelenti. Az elérendő célok között szerepel a javuló biztonságot eredményező, környezetvédelmi szempontból megfelelő, a fejlődés követelményeit kielégítő közlekedési rendszer megvalósítása. Az ajánlatkérő olyan ajánlattevők ajánlatait várja, akik lépések a belföldi menetrend szerinti közlekedésben résztvevő autóbusz állomány műszaki környezetvédelmi színvonalának emelését és a tömegközlekedés javítását célzó járműbeszerzési igények kielégítésére. A dokumentáció 42. oldala az ajánlati biztosíték bankgarancia formanyomtatványt tartalmazza. Ennek utolsó mondata szerint a garancia az ajánlat bontását követő 75 napig marad érvényben, és ezen időpontig bármely erre vonatkozó igénynek meg kell érkeznie a bankhoz. A dokumentáció 7. része a műszaki előírásokat (követelmények) tartalmazza. A 80. oldal B. pontja az általános követelmények alcím alatt a menetrend szerinti autóbuszok követelményrendszerét rögzíti. Ezek között szerepel, hogy az autóbuszok feleljenek meg az 5/1990. (IV. 12.) KÖHÉM rendeletben és a 6/1990. (IV. 12.) KÖHÉM rendeletben rögzített előírásoknak. A dokumentáció

86. oldalán a 13,5 m-es elővárosi szóló autóbusz általános műszaki követelményei szerepelnek. Az 1. felépítmény körében az ajánlatkérő előírta az 1.1. kocsiszekrény vonatkozásában, hogy a járó padlószint magassága az első és második utas ajtó között 500-800 mm (a.). A dokumentáció 97. oldalán az autóbuszok speciális műszaki követelményei szerepelnek. E körben előírták a kocsiszekrény hosszúságát: 13 100-13 500 mm (1.1.a.).

Az ÁPV Rt. 151/2006. (X. 06.) sz. alapító határozatának 1. pontja szerint az ÁPV Rt. igazgatósága felkéri a felperes ügyvezetőjét, hogy a Volán-társaságok 2005. évi tőke emeléséből az autóbusz rekonstrukciós program folytatására biztosított kilencmilliárd forint pénzügyi forrás felhasználásra új autóbuszok beszerzésére összesített közbeszerzési eljárást bonyolítson le a Volán-társaságok megbízása alapján. A két egymástól független összesített közbeszerzési eljárás kiírására kerüljön sor új elővárosi szóló és elővárosi csuklós autóbuszok beszerzésére, mindkét kategóriában normál, vagy alacsonypadlós kivitelben a tényleg c. igény felmérések és egyeztetések alapján.

Jogorvoslati kérelmekre eljárva, az alperes a perben támadott 2006. március 14-én kelt D. 103/14/2006. számú határozatában megállapította, hogy felperes megsértette a Kbt. 163. § (1) bekezdés c) pontjára tekintettel a 161. § (1) bekezdés a) pontját, valamint a 189. §-át, a Kbt. 190. § (9) bekezdését, a 188. §-ra tekintettel az 54. § (5) bekezdését, a Kbt. 59. § (3) és (4) bekezdését, ezért az ajánlati felhívást és a dokumentációt megsemmisítette, további felperest 1 000 000 forint bírsággal sújtotta. Kötelezte továbbá a felperest 150 000 forint igazgatási szolgáltatási díj megfizetésére is. A határozat indokolásában az alperes kifejtette, hogy a dokumentáció általános részének 1.2) pontjában meghatározták az ajánlat tárgyát. A beszerzés tárgyának megjelölése egyértelművé teszi, hogy az ajánlatkérők beszerzésüket a Kbt. 163. § (1) bekezdés c) pontja tevékenységük körében írták ki. Ezért a 161. § (1) bekezdés a) pontja szerint az ajánlatkérőknek a Kbt. V. fejezete szerint kellett volna eljárniuk. Erre tekintettel az ajánlati felhívást a Kbt. 187. § (1) bekezdése és a 189. §-ának, illetve ezekre tekintettel a vonatkozó IM. rendelet 7. számú melléklet hirdetmény mintája alapján kellett volna megjelentetni. Álláspontja szerint a Kbt. 168. § (4) bekezdés második fordulata szerint is a Kbt. V. fejezetének hatálya alá tartoznak az ajánlatkérők, mivel amennyiben a Volán társaságok - közszolgáltatást nyújtó hálózatok üzemeltetése autóbuszal - tevékenységükhöz, illetőleg azon kívüli tevékenységükhöz egyaránt használják a beszerzés tárgyát, ami természetben nem osztható, illetőleg részekre bontása esetén nem használható megfelelően, úgyszintén a Kbt. V. fejezete szerinti eljárást kell alkalmazni, hiszen a Kbt. 163. §-ában meghatározott tevékenységük folytatásával közvetlenül összefügg a közbeszerzés tárgya, mivel a volántársaságok buszok nélkül alaptevékenységüket nem tudják ellátni.

A jogorvoslati kérelem alapján az alperes vizsgálta a járművek padlószint magasságával és a járművek hosszával kapcsolatos ajánlatkérői előírásokat, majd ezeket összevetette a 6/1990. (IV. 12.) KÖHÉM rendelet vonatkozó előírásaival. Megállapította, hogy a jármű padlómagasságára vonatkozóan a rendeletben konkrét milliméterben megadott műszaki paraméter és a normálpadlós meghatározás műszaki paraméterei nem találhatók. Az ajánlatkérői műszaki előírások tehát a jármű padló magasságának meghatározása során olyan műszaki elvárást fogalmaz meg, amelyet a rendelet nem ír elő, illetve amely fogalmat a rendelet nem definiál. A rendelet alapján megállapította azt is, hogy a 2 tengelyes autóbusznál a megengedett legnagyobb hosszúság: 13,5 m. A jármű hosszára vonatkozó műszaki elvárások tehát a rendelet által szabályozott maximális értéken belüliek, ám ezen belül szűkítő jellegűek, illetve olyan konkrét től-ig hosszúságú elvárásokat tartalmaznak, amelyek a rendeletben nem találhatók. Az ajánlatkérők olyan műszaki paramétereknek való megfelelést írtak elő, amelyeket a rendeletből konkrétan levezetni nem lehet. Az alperes utalt még arra is, hogy a jogorvoslati eljárás során az egyik kérelmező egy olyan táblázatot csatolt be, amelyben kimutatta, hogy ténylegesen csak egy gyártó egy járműtípusa felel meg a dokumentáció műszaki paramétereinek. Ezen kimutatásra az ajánlatkérők észrevételt nem tettek, ezzel szemben nem csatoltak olyan kimutatást sem, amellyel bizonyították volna, hogy a megadott műszaki paraméterek alapján több gyártó járműtípusa is megfelelhetne az elvárt műszaki feltételeknek. Mindezek alapján az alperes megállapította, hogy az ajánlatkérők a jármű padlómagassága és a jármű hossza tekintetében elvárt műszaki paraméter meghatározásával megsértették a Kbt. 190. § (9) bekezdését, mivel a műszaki leírást olyan módon határozták meg, hogy egyes ajánlattevőket, illetőleg árukat az eljárásból kizártak. Az ajánlatkérők azt sem bizonyították, hogy e műszaki

előírásoknak megfelelő terméket több ajánlattevő is meg tudna ajánlani. Megállapította, hogy az ajánlatkérők konkrétan egy busztípusra, az IKARUS 200-as családra hivatkoztak. Amennyiben az ajánlatkérők beszerzési igénye e jármű műszaki paramétereinek megfelelő járműre irányult volna, akkor a 190. § (9) bekezdésének második fordulata szerint kellett volna eljárniuk.

Mindezekon túl az alperes megállapította, hogy a jogorvoslati eljárás során az ajánlatkérők becsatoltak egy számszerűsített kimutatást, amely szerint a dokumentáció előállításával kapcsolatos költségek 10 150 000 forintra tehetők, míg a dokumentáció értékesítéséből a felperesi társaságnak 6 000 000 forint bevétel származott. E kimutatásban szerepel az ÁPV Rt.-nél felmerült becsült költség, a műszaki előkészítő és értékelő bizottság költsége, az irányító bizottság költségei, a szakértők költsége, ezen kívül a felperes dolgozóinak bére, járuléka, továbbá fénymásolás, sokszorosítás, hirdetések ellenőrzési díja és egyéb költségek. Az alperes megállapította, hogy e kimutatás szerinti bekerülési költségekről a felperesek bizonyító számlát nem nyújtottak be. Nem fogadta el az ÁPV Rt., illetve a felperes saját dolgozóinak munkabérére vonatkozó összegeket, hiszen a dokumentáció elkészítésében résztvevő alkalmazottak munkaköri köteleességüket teljesítették, amiért külön díjazás nem számítható fel. Tényként állapította meg azt is, hogy a perrel érintett közbeszerzési eljárással párhuzamosan indított másik két közbeszerzési eljárás dokumentációja némely műszaki paramétertől eltekintve megegyezik e dokumentáció tartalmával. Ezen kívül az ajánlatkérők a korábbi beszerzéseik során is hasonló dokumentációkat készítettek. A dokumentáció előállításával kapcsolatos költségként kizárólag csak konkrétan az előállítással és a rendelkezésre bocsátással kapcsolatban felmerült költségeket lehet elszámolni, ezt meghaladóan a dolgozók bére, vagy a bizottságok tiszteletdíja, illetve a járulékok nem fogadhatók el. Mindezek alapján az ajánlatkérők megsértették a Kbt. 54. § (5) bekezdését.

Az alperes megállapította azt is, hogy a dokumentáció 42. oldalán az ajánlati biztosíték bankgarancia formanyomtatvány utolsó bekezdésének előírása szerint a garancia az ajánlat bontását követő 75 napig marad érvényben. Ez az előírás a Kbt. 59. § (3) és (4) bekezdésének előírásával ütközik. A jogsértések megállapítása mellett az alperes indokoltan tartotta bírság kiszabását is, mert az ajánlatkérők olyan műszaki specifikációt határoztak meg a dokumentációban, amely a lehetséges ajánlattevők körét hátrányosan érintette, mivel azok lehetséges számát indokolatlanul leszűkítette. A bírság összegének meghatározása során figyelemmel volt a beszerzés kiemelkedően magas értékére, de tekintettel volt arra is, hogy a felhívás és a dokumentáció megsemmisítésével az elkövetett jogsértések reparálására lehetőség van. A jogsértésekért pedig az ajánlatkérők nevében és megbízásából eljáró felperest terheli a felelősség.

Felperes jogszabálysértésre hivatkozással kérte a határozat felülvizsgálatát, ennek körében a határozat megváltoztatását, a terhére megállapított jogszabálysértésre és jogkövetkezményekre vonatkozó rendelkezések mellőzésével. Perköltségre igényt tartott, kérte ennek összegét a bíróság által, mérlegeléssel megállapítani.

Felperes álláspontja szerint az alperes érvelésében egyértelműen megállapította, hogy a Kbt. 168. § (4) bekezdésében meghatározott feltételek a törvényhely utolsó fordulatáig fennállnak. Kifogásolta, hogy e törvényhely feltéve, hogy nem minősül egyben a 162. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti ajánlatkérőnek kitételét, az alperes egyáltalán nem vette figyelembe. Márpedig az ajánlatkérők a beszerzendő autóbuszokat számos, a közszolgáltató tevékenységükkel össze nem függő feladatokra is használják (szerződéses járatok, külön járatok stb.). Az ajánlatkérők a Kbt. 22. § (1) bekezdése szerinti ajánlatkérőnek minősül. Az úgynevezett közszolgáltatónak minősülő ajánlatkérők azonban a közbeszerzési szabályokat kizárólag azokra a közbeszerzésekre kötelesek alkalmazni; amelyek közvetlenül összefüggnek az ajánlatkérő által végzett releváns tevékenységgel. Az ajánlatkérő társaságok a közbeszerzés tárgyát azonban a közszolgáltató tevékenységükkel össze nem függő feladatokra is használják, a beszerzés tárgya természetben nem osztható, illetőleg részekre bontása esetén nem használható megfelelően, ezért a perrel érintett eljárást a Kbt. IV. fejezete szerint kellett lefolytatniuk tekintettel arra, hogy a Kbt. 162. § (1) bekezdés a) pontja szerinti klasszikus ajánlatkérőnek minősülnek. Az autóbusz üzemeltető társaságoknak egyébként jogszabály adta lehetőségük, hogy a menetrend szerinti járatoknál használt autóbuszokat szerződéses járatok, illetve külön járatok céljára is igénybe vegyék. Erre a gyakorlatban is van példa. Ezt a jogszabályi lehetőséget nem akarták korlátozni a közbeszerzéssel beszerzett autóbuszok tekintetében sem. A bíróság felhívására előadta, hogy az elővárosi

kifejezésnek jogszabály szerinti meghatározása nincs. Álláspontja szerint nem minősül közszolgáltató tevékenységnek a szerződéses járatok, illetve külön járatok üzemeltetése. A járművek padló magasságával és hosszával kapcsolatban kifejtette, hogy az az alperes által sem volt vitás, hogy a kiírás megfelel a jogszabályi rendelkezéseknek. E kereteken belül - figyelemmel a Ptk. 200. § (1) bekezdésére is - az ajánlatkérőnek joga van választani a forgalmi feladatok figyelembe vételével - kialakított, a szakmában elfogadott, és a gyakorlatban is használt számos kategóriából. Nincsen olyan jogszabályi előírás, amely ezen kívül korlátozhatná az ajánlatkérők azon jogát, hogy igényeiknek megfelelő buszt rendelhessenek. A Volántársaságok szakmai, műszaki, pénzügyi szempontjaik figyelembe vételével döntöttek a beszerezni kívánt autóbuszok műszaki paramétereiről. Azért jelölték meg az úgynevezett normálpadlós gépjárművet, mert ez alkalmas összességében a vidéki helyközi buszforgalomra. Az utak általános állapota ugyanis olyan objektív paraméter, amelyet figyelembe kell venni még az úgynevezett alacsonypadlós autóbuszok előnyeivel szemben is. Megjegyezte még, hogy az alacsonypadlós autóbuszokra vonatkozó jogszabályi előírás 2010-ben fog hatályba lépni, ám ez sem írja elő konkrétan, hogy csak alacsonypadlós autóbuszokkal lehet szállítani, hanem arról rendelkezik, hogy az akadálymentesítést biztosítani kell. A mozgáskorlátozottaknak a buszba való feljutását pedig egyéb eszközök beépítésével vagy igénybevételével is, például lift útján lehet biztosítani. A tervek szerint a beszerzendő buszok legalább nyolc évig fognak üzemelni. Kifogásolta még, hogy az alperes teljes bizonyítóerejű és hiteles okiratnak fogadta el a jogorvoslati eljárás során az egyik kérelmező által készített táblázatot. Azonban még a táblázat alapján is megállapítható, hogy az ajánlatkérői elvárásoknak több gyártó is megfelel, illetve minimális konstrukciós változtatással többen is megfelelnek. Hangsúlyozta, hogy a dokumentációban lehetővé tették, hogy a típusbizonyítványt az ajánlattevők csak az autóbuszok szállításakor, illetve a szállítás előtt 30 nappal csatolják. Ez biztosítja az ajánlattevők számára azt, hogy a terméket a műszaki elvárásoknak megfelelően átalakítsák. Ez az előírás pedig minden gyártó számára nyitottá tette a tendert. Hangsúlyozta még, hogy a dokumentációt kilenc lehetséges ajánlattevő vásárolta meg. A felhívásban szerepel a jármű hossza és a normálpadlós kitétel is. Ezek ismeretében a dokumentációt a lehetséges ajánlattevők nyilvánvalóan azzal a szándékkal vásárolták meg, hogy e műszaki paraméterek figyelembe vételével képesek legyártani az autóbuszokat. A buszok hosszúságával kapcsolatban előadta, hogy azt több tényező is befolyásolja, így a garázsok mérete, a szerelőpadok hossza. E méretek alapján állapították meg a szállítandó buszok hosszát. Előadta még, hogy az alperes nem értékelte azt sem, hogy a Volántársaságok korábbi közbeszerzési eljárásokban a perrel érintett eljáráshoz hasonló, vagy még annál szigorúbb feltételeket írtak elő, ám azon közbeszerzési eljárásokban a műszaki paraméterek meghatározását az alperes nem kifogásolta. Álláspontja szerint az alperes nem tisztázta megfelelően a tényállást, a bizonyítékokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte, továbbá köteles lett volna szakértőt kirendelni az ügyben. A bíróság felhívása ellenére felperes bizonyítást nem ajánlott fel. A dokumentáció ellenértékével kapcsolatban kifejtette, hogy a Kbt. 54. § (5) bekezdése nem szűkíthető a nyomdai költségekre, ahhoz ÁPV Rt. döntéshozó szervek általi megtárgyalása, közbeszerzési műszaki szakértők díjazása stb. Ebben a munkában résztvevők e tevékenységüket nem munkakörükkel összefüggésben végezték el, ezért munkadíjuk figyelembe vehető. Értelemszerűen pedig egy társaság saját tevékenysége során a pénzügyi és számviteli szabályok szerint számla nem keletkezik. A bíróság felhívása ellenére e körben sem ajánlott fel bizonyítást. A bankgaranciával kapcsolatban kifejtette, hogy álláspontja szerint a Kbt. rendelkezéseiből nem vezethető le, hogy az ajánlati kötöttség idején nem nyúlhat túl a bankgarancia érvényességi ideje. A dokumentációban meghatározott 15 napos különbség azt a célt szolgálta, hogy amennyiben az eredményhirdetés időpont meghosszabbításra kerül, úgy a bankgarancia nyilatkozatot az ajánlattevőknek nem kell meghosszabbítani. A bankgarancia érvényességi idejének túlnyúlta az ajánlati kötöttségen semmilyen kárt nem idézett elő az ajánlattevők tekintetében, mert a Kbt. 59. § (4)-(6) bekezdéseiben kógens módon meghatározza a biztosíték visszafizetésének elvesztésének, és az ajánlatkérő részéről történő kétszeres megfizetésének esetét. Jogszabálysértés éppen akkor lenne, ha a bankgarancia határideje kevesebb lenne, mint az ajánlati kötöttség 60 napos határideje, de olyan kógens rendelkezés nincs, hogy azon bármely okból az nem nyúlhat túl. Mindezeket túl előadta még, hogy méltánytalannak tartja, hogy az alperes többszörös szankciót alkalmazott vele szemben, mert egyidejűleg megsemmisítette az ajánlati felhívást és

a dokumentációt, ugyanakkor meg is bírságolta, továbbá kötelezte az igazgatási szolgáltatási díj viselésére is. A felhívás és a dokumentáció megsemmisítése mellett méltánytalan a bírság és a díj viselésében való marasztalás. Az alperes nyilatkozatában fenntartotta a határozatban foglalt indokait. Álláspontja szerint a határozat jogszerű, ezért kérte a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben marasztalását. Az eljárási rend vonatkozásában kiemelte, hogy a jogszerűség szempontjából annak van jelentősége, hogy mi volt a beszerzés tárgya. Ezt a dokumentációban egyértelműen meghatározták. Ez alapján pedig a Volántársaságok a beszerzés tárgyát a Kbt. 163. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott tevékenységen kívül más tevékenységre nem is használhatják. Ennél fogva a 168. § (4) bekezdése sem ad alapot a Kbt. IV. fejezetének alkalmazására. Egyébként pedig vitatta, hogy az ajánlatkérők a Kbt. 22. § (1) bekezdése szerinti ajánlatkérőnek minősülnek. A műszaki paraméterekkel kapcsolatban pedig hangsúlyozta, hogy alapvetően a vonatkozó KÖHÉM rendelet előírásaira alapozta döntését, nem pedig kizárólag a felperes által hivatkozott táblázatra. Felperes keresete nem alapos.

A bíróság az alperes határozatának felülvizsgálata során a közbeszerzésekről szóló, többször módosított 2003. évi CXXIX. tv. (Kbt.) 346. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló, többször módosított 1952. évi III. tv. (Pp.) 324. § (1) bekezdése szerint lefolytatott eljárásban, a Pp. 339. §-a alapján kizárólag azt vizsgálhatja, hogy a határozat megfelel-e támadott rendelkezéseiben az anyagi és az eljárási szabályoknak.

A bíróságnak a perben azt kellett megítélnie, hogy a perrel érintett közbeszerzési eljárást a Kbt. V. fejezete szerint kellett-e lefolytatni, helytálló-e a beszerzendő autóbuszokra vonatkozó padlószint magasság és jármű hossza tekintetében meghatározott műszaki paraméter, eltúlzott-e a dokumentáció ára, kiköthető-e bankgarancia az ajánlat bontását követő 75 napig, van-e helye a bírság és igazgatási díj megfizetésére vonatkozó rendelkezések mellőzésének, és mindezekre tekintettel, jogszabálysértő-e az alperes határozata.

A bíróság a keresetlevél, az alperes nyilatkozata, a felek előadásai, becsatolt iratai, a közigazgatási iratok, és a Fővárosi Bíróság 25. K. 32.074/2006. szám alatti peres iratok alapján megállapított tényállásból kiindulva, a következőkre alapozta döntését.

A Kbt. 161. § (1) bekezdés a) pontja szerint e fejezet (V. fejezet) szerint kell eljárni a 162. §-ban meghatározott szervezeteknek (ajánlatkérők), ha a megadott tárgyú közbeszerzéseik értéke a közbeszerzés megkezdésekor eléri vagy meghaladja a közösségi értékhatárokat. A 162. § (1) bekezdés a) pontja értelmében e fejezet alkalmazásában ajánlatkérők a 22. § (1) bekezdésében meghatározott ajánlatkérők, ha a 163. §-ban meghatározott tevékenységek valamelyikét folytatják. A 163. § (1) bekezdés c) pontja értelmében e fejezet alkalmazási körébe tartozik a közszolgáltatást nyújtó hálózatok üzemeltetése autóbusszal történő közlekedés terén. A 168. § (1) bekezdés a) pontja szerint nem kell e fejezet szerinti eljárást alkalmazni arra a beszerzésre, amely közvetlenül nem függ össze az ajánlatkérőnek a 163. §-ban meghatározott valamely tevékenysége folytatásával. Ugyanezen paragrafus (4) bekezdése kimondja, hogy az ajánlatkérőnek a 163. §-ban meghatározott valamely tevékenysége folytatásával közvetlenül összefügg a közbeszerzés, ha annak tárgya nélkül e tevékenységet nem lehetne ellátni. Ha a közbeszerzés tárgyát az ajánlatkérő a hivatkozott tevékenységéhez, illetőleg az azon kívüli tevékenységéhez egyaránt használja, és az természetben nem osztható, illetőleg részekre bontása esetén nem használható megfelelően, e fejezet szerinti eljárást kell alkalmaznia feltéve, hogy nem minősül egyben a 162. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti ajánlatkérőnek.

A Kbt. V. fejezete a különleges közbeszerzési eljárást szabályozza. E szabályokat a törvényben meghatározott ágazatokban tevékenykedő egyes szervezeteknek, az úgynevezett közszolgáltatóknak kell alkalmazniuk, ám kizárólag csak azokra a közbeszerzésekre, amelyek közvetlenül összefüggnek az ajánlatkérő által végzett releváns tevékenységgel. A törvény 162. § (1) bekezdés a) pontja szerint ilyen közszolgáltató klasszikus ajánlatkérő is lehet. Ha beszerzése kizárólag a Kbt. 163. §-ában meghatározott tevékenység érdekében történik, úgy függetlenül attól, hogy klasszikus ajánlatkérő, a törvény V. fejezete, és nem a IV. fejezet szerinti általános eljárási rend szerint kell eljárnia. Ha azonban a közbeszerzés tárgyát az ajánlatkérő a közszolgáltatást nyújtó hálózat üzemeltetése autóbusszal történő közlekedés terén kifejtett tevékenységéhez, illetőleg ezen kívüli tevékenységéhez egyaránt használja, és az természetben nem osztható, illetőleg részekre bontása

estén nem használható megfelelően, és az ajánlatkérő egyben klasszikus ajánlatkérőnek is minősül, úgy a 168. § (4) bekezdése értelmében a Kbt. IV. fejezete, vagyis az általános eljárási rend szabályai szerint kell eljárnia. A megfelelő eljárási rend kiválasztásánál tehát alapvető jelentősége van annak, hogy mi a beszerzés tárgya, azt az ajánlatkérő mihez használja, illetve, hogy az ajánlatkérő a Kbt. 22. § (1) bekezdése szerinti klasszikus ajánlatkérőnek minősül-e.

A bíróság megállapította, hogy a közbeszerzés tárgyát a felhívás és a dokumentáció is meghatározza. A felhívás II.1.6) pontjában elővárosi autóbuszról van szó, a dokumentáció ennél részletesebb információt nyújt. A dokumentáció 2. oldalán szintén rögzíti, hogy elővárosi autóbuszok beszerzéséről döntöttek. A 20. oldal 1.2) pontjában pedig még részletesebben adja meg az ajánlat tárgyát. Ennek során a közszolgáltatás továbbfejlesztése körében határozza meg a menetrend szerinti közúti tömegközlekedés szolgáltatásának megőrzését, és a kínálat minőségi elemeinek javítását. Rögzíti azt is, hogy olyan ajánlattevők ajánlatait várja az ajánlatkérő, akik képesek a belföldi menetrend szerinti közlekedésben részt vevő autóbusz állomány szállítására. A dokumentáció 80. oldalán az általános követelményeket szintén a menetrend szerinti autóbuszok vonatkozásában határozza meg. Bár az elővárosi megfogalmazás pontos tartalmát a jogszabályi rendelkezések nem határozzák meg, a felhívás és a dokumentáció kiemelt rendelkezései alapján mégis egyértelműen megállapítható az, hogy a beszerzés tárgya kizárólag a Volán-társaságok menetrend szerinti közúti tömegközlekedés, mint a Kbt. 163. § (1) bekezdés c) pontjának megfelelő közszolgáltatás teljesítéséhez szükséges autóbuszok beszerzése. Sem az országgyűlés által elfogadott közlekedés-politikai koncepció, sem a kormány határozata, de az ÁPV Rt. sem adott lehetőséget arra, hogy az ajánlatkérők a közbeszerzéssel beszerzett autóbuszokat a menetrend szerinti közúti tömegközlekedésen kívül más célra is használják, hasznosítsák. A fentiekre figyelemmel a bíróság megítélése szerint az elővárosi kifejezés sem utalhat másra, mint a menetrend szerinti közúti tömegközlekedésre. Ez pedig azt jelenti, hogy noha a Volán-társaságoknak jogszabályi lehetőségük van arra, hogy a rendelkezésükre álló autóbuszokat meghatározott feltételek fennállása mellett menetrend szerinti tömegközlekedés célján kívül más tevékenységre is használják, hasznosítsák, azonban a perrel érintett közbeszerzési eljárásban a közbeszerzéssel beszerzett autóbuszokat csak menetrend szerinti közúti tömegközlekedésre használhatják. Ennek ellenkezőjét a felperes az eljárás során semmivel nem bizonyította, önmagában a Volán-társaságok jogszabályi lehetősége pedig az adott közbeszerzés konkrét beszerzési tárgya felhasználhatósága cáfolatára a bíróság megítélése szerint nem elegendő. Mindebből pedig az következik, hogy a beszerzés tárgya vonatkozásában az ajánlatkérők esetében nem merülhet fel, hogy az autóbuszokat a Kbt. 163. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott közszolgáltatást nyújtó közlekedésen kívüli tevékenységre is használják. Ennélfogva a bíróság szükségtelennek tartotta annak vizsgálatát, hogy a felperes által hivatkozott szerződéses járatok és különjáratok ténylegesen a közszolgáltató tevékenység körén kívül esnek-e, illetve ilyen tevékenység végzése esetén a beszerzés tárgyát képező autóbuszok megoszthatók-e a tekintetben, hogy azt az ajánlatkérők közszolgáltatás vagy azon kívüli tevékenység végzése során használják-e. Mindezek alapján pedig szükségtelen volt annak vizsgálata is, hogy az ajánlatkérők a 162. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott klasszikus ajánlatkérőknek minősülnek-e, hiszen ennek csak akkor van a perben relevanciája, ha a 168. § (4) bekezdésében foglalt valamennyi feltétel megvalósul. Mivel pedig a beszerzés tárgyát az ajánlatkérők kizárólag a Kbt. 163. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott tevékenység körében használhatják, ezért a Kbt. 168. § (4) bekezdésében meghatározott kivétel az ajánlatkérők esetében nem alkalmazható. Mindezt azt jelenti, hogy a perrel érintett közbeszerzési eljárást nem a Kbt. IV. fejezete szerinti általános szabályok alapján, hanem a Kbt. V. fejezetében meghatározott eljárási rend szerint kell lefolytatni.

A bíróság megállapította, hogy a beszerzendő autóbuszok padlószint magasságát az ajánlatkérők 500-800 mm között határozták meg. Rögzíthető az is, hogy jogszabály nem rendelkezik arról, hogy az autóbuszok padló magassága milyen lehet, ezt konkrét milliméterben nem határozza meg, és ugyancsak nincs jogszabályi meghatározás arra nézve, hogy mi minősül normál padlómagasságnak, illetve alacsony padlómagasságnak. Megállapítható, hogy a szakmában általánosan elfogadott gyakorlat szerint az 500 mm-nél nem magasabb padló az alacsony kategóriába, míg az 500 és 800 mm közötti magasság a normál padlómagasság kategóriába tartozik. Az ügy szempontjából pedig jelentősége van még az ÁPV Rt. alapító határozatának is, amely az autóbusz

rekonstrukciós program folytatása körében felperesnek arra adott felkérést, hogy az autóbuszok beszerzését normál vagy alacsonypadlós kivitelben valósítsa meg. A Kbt. 190. § (9) bekezdése szerint az ajánlatkérő a közbeszerzési műszaki leírást nem határozhatja meg oly módon, hogy egyes ajánlattevőket, illetőleg az árukat az eljárásból kizár, vagy más módon indokolatlan és hátrányos, vagy előnyös megkülönböztetésüket eredményezi. Látható, hogy a Kbt. a törvény alapelveivel összhangban, a legszélesebb körben biztosítani kívánja a versenyt. Ennek érdekében tiltja a cégspecifikus, illetve a termékspecifikus meghatározást. Ténylegesen tilos minden olyan műszaki paraméter meghatározása, amely a versenyt úgy korlátozza, hogy abból indokolatlanul bizonyos ajánlattevőket kizárjon. Az ajánlatkérőnek természetesen a törvény keretei között szabadsága van arra nézve, hogy maga határozza meg a beszerzés tárgyát, és annak műszaki követelményeit. Nyilvánvaló, hogy ezt az ajánlatkérő a saját igényeinek megfelelően fogja kialakítani. Erre vonatkozó döntési jogkörét azonban egyrészt korlátozzák a beszerzés tárgyára vonatkozó jogszabályi rendelkezések, másrészt pedig a Kbt. előírásai. A 190. § (9) bekezdése nem jelenti azt, hogy az ajánlatkérő nem lenne jogosult a tényleges igényeinek érvényesítésére. Arra is lehetősége van, hogy a beszerzés tárgyára vonatkozó jogszabályban meghatározott keretek között maga döntse el azt, hogy melyek azok a műszaki követelmények, amelyek leginkább megfelelnek számára. A Kbt. nem általában a verseny korlátozását, hanem kizárólag az indokolatlan, vagy hátrányos, illetve előnyös megkülönböztetést eredményező előírást tiltja. Amennyiben tehát az ajánlatkérő a jogszabályi keretekhez képest szűkítő rendelkezést ír elő, ám azt szakmai vagy más szempontból megfelelően alá tudja támasztani, nincs indokolatlan megkülönböztetésről szó, így előírása még akkor is jogszerű, ha azzal ténylegesen korlátozza a versenyt.

A perbeli esetben megállapítható tehát az, hogy a beszerzés tárgyára vonatkozó jogszabály a padlószint magasságát egyáltalán nem határozza meg. Ehhez képest felperes ugyanezt 500-800 mm között határozta meg. Ez pedig azt jelenti, hogy felperes kizárólag a normál padlómagasságú autóbust követelte meg, és az úgynevezett alacsony padlómagasságú busz szállítását nem tette lehetővé. A jogvita szempontjából kérdés az, hogy ezt a korlátozást felperes indokoltan tette-e. A bíróság megítélése szerint az alacsonypadlós autóbuszok szállításával felperes ténylegesen a Kbt. 190. § (9) bekezdésébe ütköző módon, indokolatlanul korlátozta a versenyt, hiszen az általa meghatározott padlómagasság szükségességét ténylegesen semmivel nem támasztotta alá. Általános jelleggel hivatkozott ugyan a közutak állapotára, azonban ez a perbeli paraméter meghatározás indokoltságára nem elegendő. Az ÁPV Rt. alapító határozatában felperest normál vagy alacsonypadlós kivitelű autóbusz beszerzésére kérte fel. Kétségtelen, hogy a konkrét kiírást a tényleges igény felmérések és egyeztetések alapján várta meghatározni. Felperesnek a közigazgatási eljárásban, de a per során is lehetősége lett volna, hogy ténylegesen bizonyítsa, hogy igényeit csak a normál padlómagasságú autóbuszok elégítik ki. Ilyen bizonyításra felperes még csak kísérletet sem tett. Pedig felperesnek az 500-800 mm padlószint magassága meghatározását éppen a 2010. évtől hatályos jogszabályi rendelkezésekre tekintettel is, alaposan meg kellett volna indokolnia. A közutak általános állapotának ismerete, mint köztudomású tény mellett azonban szintén köztudomású tényként ismeretes a hazai tömegközlekedés színvonala, és annak anyagi helyzete. Tekintettel pedig arra is, hogy az autóbuszokat hosszabb időn át fogják majd üzemeltetni, komolytalannak tűnik a felperes azon előadása, hogy az akadály mentesítésre vonatkozó jogszabályi rendelkezést, például az autóbuszokba beszerelendő liftek útján fogják biztosítani. Az ajánlat tárgyát felperes maga is az országgyűlés által elfogadott közlekedéspolitikai koncepció figyelembe vételével határozta meg, ahol többek között a kínálat minőségi elemeinek javítása, és a fejlődés követelményeinek kielégítése is szerepel. Mindezekkel szemben a közutak állapotára való általános hivatkozás nem támasztja alá azt, hogy felperes a padlószint magasságának meghatározásával jogszerűen korlátozta volna a versenyt.

A felperes érvelésével szemben a bíróság megállapította, hogy az alperes határozatában ténylegesen rögzítette ugyan a jogorvoslati kérelmező által készített táblázatot, ám döntését alapvetően a Kbt. és a vonatkozó KÖHÉM rendelet szabályaira, illetve ezeknek a felhívás és a dokumentáció előírásaival való összevetésére alapozta. Az pedig tény, hogy felperes a per során sem adta cáfolatát annak, hogy elvárásának ténylegesen csak egy gyártó egy jármű típusa felel meg. A bíróság nem fogadta el a felperes azon érvelését, hogy csekély átalakítással lehetőség van a feltételek teljesítésére. A Kbt. 190. § (9) bekezdésének megsértése

ugyanis nem függvénye annak, hogy ténylegesen teljesíthető-e az ajánlatkérő elvárása. A lényeg az, hogy felperes elfogadható, bizonyítható ok nélkül úgy korlátozta a versenyt, hogy azzal kizárta az alacsony padlósínt magasságú autóbuszokat, és előnyösen megkülönböztette az 500-800 mm közötti padlómagasságú termékeket.

A bíróság megállapította, hogy a felperes nem vitatta az alperes azon megállapítását, hogy a vonatkozó KÖHÉM rendelet az autóbusz megengedett legnagyobb hosszúságát 13,5 m-ben határozza meg. Ehhez képest felperes a beszerzés tárgya vonatkozásában az autóbuszok hosszúságát ennél szűkebb mértékben írta elő. Az előzőek alapján a Kbt. 190. § (9) bekezdése csak akkor nem valósul meg, ha felperes kellőképpen alátámasztja, hogy a jogszabályi előíráshoz képest indokoltan és indokolt mértékben alkalmazott szűkítést, előírásával sem előnyös, sem hátrányos megkülönböztetést nem eredményezett. A Ptk. 200. § (1) bekezdése értelmében a szerződés tartalmát a felek valóban szabadon állapíthatják meg. A közbeszerzési eljárásokban azonban a szerződési szabadság elve csupán annyiban érvényesül, amennyiben azt a Kbt. szabályozása biztosítja. A Kbt. ugyanis kógens jogszabály, annak szabályaitól csak akkor lehet eltérni, ha azt a Kbt. kifejezetten megengedi. Jelen esetben azonban a 190. § (9) bekezdés alkalmazása alóli eltérést a Kbt. nem enged, és nem engedi alkalmazni a Ptk. 200. § (1) bekezdését. A közbeszerzési eljárás szereplői az ajánlatkérő és az ajánlattevő, akiket a Kbt. szabályai köt, szemben a polgári jogi jogügylettől, amellyel kapcsolatban a Ptk. eladóról és vevőről rendelkezik. Felperes a padlómagasság és a járművek hosszúságával kapcsolatban hivatkozott téves tényállásra, illetve nem megfelelő bizonyítékon való döntésre. Mindezt a bíróság a kifejtettek alapján nem találta alaposnak, különösen arra tekintettel is, hogy felperesnek a per során lehetősége lett volna mind a padlómagasság, mind a járművek hossza vonatkozásában bizonyítást felajánlani. Ennek elmaradása azonban az ő terhére esnek. Felperes hivatkozott ugyan a garázsok méretére és a szerelőpadok hosszára, de állítását tényekkel, bizonyítékokkal nem támasztotta alá. A jogséértést az alperes helytállóan állapította meg, és ezen nem változtat az sem, hogy a dokumentációt többen megvásárolták. Az alperesnek a perrel érintett közbeszerzési eljárást kellett vizsgálnia, nem pedig a korábbi időszak eljárásait. Ezért az alperes döntésének nem lehet szempontja az, hogy más közbeszerzési eljárások hasonló megfogalmazásait nem minősítették jogséértőnek. A Kbt. 54. § (5) bekezdése szerint a dokumentáció ellenértékét az annak előállításával és az ajánlattevők részére történő rendelkezésre bocsátásával kapcsolatban a közbeszerzési eljárásra tekintettel felmerült költséget alapul véve kell megállapítani. A kiemelt rendelkezés alapján a bíróság rámutat arra, hogy a dokumentáció átvételét az ajánlatkérő jogszabály alapján ellenérték megfizetéséhez kötheti. Az ellenértéket azonban nem szabadbelátása szerint állapítja meg, hanem kizárólag a dokumentáció előállításával és az ajánlattevők részére történő rendelkezésre bocsátással kapcsolatos költségek figyelembe vételével határozhatja meg. E körbe nem csak az adminisztratív; gépelési, fénymásolási költségek tartoznak, hanem az előállítás szellemi része is. Ilyen formán felmerülhetnek munkadíjak, megbízási díjak, szakértők juttatása, ezek járulékos költségei, de az adott közbeszerzési eljárás függvényében a konkrét dokumentáció tekintetében számos egyéb más költség is keletkezhet. Az alperesi megállapítással szemben a bíróság rámutat arra, hogy a Kbt. 54. § (5) bekezdésébe nem csak a számlával alátámasztott költségek értékelhetők. Értelemszerűen a saját eszközök, berendezések használatáról az adott cég önmagának számlát nem állít ki, ám ezen költségek mégis kizárólag és kifejezetten a dokumentáció előállításához kapcsolódnak. Ugyanakkor leszögezhető az is, hogyha számlát nem is, de valamilyen bizonyítékát kell az ajánlatkérőnek adnia arra nézve, hogy a dokumentáció árát a Kbt. 54. § (5) bekezdésének megfelelően határozta meg. Ilyen bizonyítékként azonban önmagában a felperes által a közigazgatási eljárásban becsatolt felsorolás nem elegendő. Ez ugyanis konkrét, tényes adatokat nem tartalmaz, nem látható, hogy ténylegesen kik, milyen jogviszony keretében, milyen díjazás mellett hány munkaórát eltöltve készítették el a dokumentációt. A pontos kimutatás annál is inkább elengedhetetlen, mert a perrel érintett közbeszerzési eljárással párhuzamosan a felperes másik, a perbelihez hasonló tárgyú közbeszerzési eljárást folytatott le. Felperes nem vitatta az alperes azon megállapítását, hogy a két eljárás dokumentációja némely műszaki paramétertől eltekintve megegyezik. A Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettsége ellenére felperes a bíróság felhívására sem bizonyította a dokumentáció előállításával és az ajánlattevők részére történő rendelkezésre bocsátásával kapcsolatban ténylegesen felmerült költségeit, az általa hivatkozott

kimutatás konkrétumok és bizonyítékok hiányában nem elegendő annak alátámasztására, hogy a Kbt. 54. § (5) bekezdésével összhangban határozták meg a dokumentáció árát 400 000 forint összegben.

A Kbt. 59. § (1) bekezdése szerint az ajánlatkérő az eljárásban való részvételt ajánlati biztosíték adásához kötheti, amit az ajánlattevőnek ajánlata benyújtásával egyidejűleg, vagy az ajánlatkérő által az ajánlati felhívásban meghatározott időpontig, az ott megjelölt mértékben kell az ajánlatkérő rendelkezésére bocsátania. Ugyanezen szakasz (3) bekezdése értelmében a biztosíték mértékét a felek ajánlati kötöttségének a (4) bekezdés szerinti megsértése esetére az ajánlatkérőnél - az ajánlatnak az ajánlati kötöttség ideje alatti visszavonásra vagy a szerződéskötésnek az ajánlattevő érdekkörében felmerült okból történő meghíusulása miatt - előreláthatólag felmerülő veszteség mértékére tekintettel kell megállapítani. A (4) bekezdés kimondja, hogy ha az ajánlattevő az ajánlati kötöttségének ideje alatt ajánlatát visszavonja, vagy a szerződés megkötése az érdekkörében felmerült okból hiúsul meg, a biztosíték az ajánlatkérőt illeti meg. A 78. § (1) bekezdése szerint az ajánlati kötöttség az ajánlattételi határidő lejártától kezdődik. Ugyanezen szakasz (2) bekezdése értelmében az ajánlattevő legalább az ajánlati felhívásban megadott tervezett szerződés-kötési időpont lejártáig kötve van ajánlatához.

Az ajánlattétel biztosítékhoz való kötése azt a célt szolgálja, hogy csak komoly szándékú ajánlattevők vegyenek részt az eljárásban. Ha az ajánlati kötöttség ideje alatt az ajánlattevő az ajánlatát visszavonja, vagy a szerződés megkötése az ajánlattevő miatt hiúsul meg, akkor az ajánlatkérő a közbeszerzési eljárással felmerült veszteségét a biztosítékból fedezi, a biztosíték összegét az ajánlattevő elveszíti. Az ajánlati biztosítékot az ajánlattevőnek az ajánlatkérő rendelkezésére kell bocsátania. Ez pedig azt jelenti, hogy az összeggel az ajánlatkérő szabadon rendelkezhet. Ennél fogva alapvető jelentősége van annak, hogy ezt a biztosítékot mennyi ideig kell nyújtani, azaz az ajánlatkérőt a biztosíték szerinti összeg feletti rendelkezési jog meddig illeti meg. A bíróság megállapította, hogy az alperes a dokumentáció 42. oldalán található azon rendelkezést találta jogsértőnek, miszerint az ajánlati biztosítékként nyújtott bankgarancia az ajánlat bontását követő 75 napig marad érvényben. Az 59. § (3) bekezdése egyértelműen meghatározza, hogy a biztosítékot a felek ajánlati kötöttségének a (4) bekezdés szerinti megsértése esetére kell megállapítani. A (4) bekezdés pedig az ajánlati kötöttség ideje alatti ajánlat visszavonásról vagy az ajánlattevő miatti szerződés-kötés meghíusulásáról rendelkezik. Az ajánlati biztosíték a törvény szövegéből következően tehát csak az ajánlati kötöttség idejére vonatkozhat, azon túl nem nyúlhat. Ellenkező esetben ugyanis az ajánlatkérő úgy rendelkezhetne szabadon az ajánlati biztosíték összegével, hogy az ajánlattevő az ajánlatához már nincs is kötve, ez esetben pedig nem érvényesülne az 59. § (3) bekezdésének azon kitétele, hogy a biztosítékot a felek ajánlati kötöttségének megsértése esetére kell megállapítani. A felhívás II.3.6) pontjában felperes az ajánlati kötöttség minimális időtartamát az ajánlattételi határidő lejártától számított 60 napban határozta meg. Az ajánlattételi határidő és az ajánlatok felbontásának időpontja egyaránt 2006. február 23-a a felhívás IV.3.3) pontja, és a IV.3.7.2) pontja szerint. A dokumentáció 42. oldalán azonban a felperes azt írta elő, hogy a garancia az ajánlat bontását követő 75 napig marad érvényben. Ez pedig azt jelenti, hogy felperes az ajánlati biztosíték ajánlatkérő rendelkezésére bocsátásának időtartamát úgy határozta meg, hogy az túlnyúlik az ajánlati kötöttség időtartamán. A kifejtettek szerint ez a Kbt. 59. § (3) és (4) bekezdésébe ütközik. A bíróság a felperesi érveléssel szemben rámutat arra, hogy a Kbt. meghatározott feltételek mellett lehetőséget biztosít az ajánlatkérőnek arra, hogy az eredményhirdetést elhalassza. Az ezzel kapcsolatos rendelkezések azonban nem utalnak vissza a Kbt. 59. § (3) és (4) bekezdésére, a két rendelkezés között közvetlen összefüggés nincs. A Kbt. 59. § (3) és (4) bekezdése ajánlati kötöttségről és szerződés-kötésről rendelkezik. A biztosíték nyújtásának időtartamát a törvény ezekhez, nem pedig az eredményhirdetés időpontjához köti. Ennél fogva az ajánlati biztosíték, így a bankgarancia nyújtásának időtartamát sem határozhatja meg az ajánlatkérő a törvényben meghatározottaktól eltérően, és azt nem kötheti például az elhalasztott eredményhirdetésre tekintettel az ajánlati kötöttség időtartamán túlnyúló időpontig. Egyébként pedig sem a felhívásban, sem a dokumentációban az eredményhirdetés elhalasztásáról nincs is szó, az amúgy is csak egy lehetőség törvényi feltételek fennállása mellett, ezért indokolatlan is, kötelező erővel egy

esetleges elhalasztott eredményhirdetési időpontra tekintettel az ajánlati biztosíték-időtartamát meghatározni.

A Pp. 339. §-a alapján a bíróság csak a jogszabálysértő határozatot helyezheti hatályon kívül, vagy változtathatja meg. A bíróság ennél fogva kizárólag a határozat törvényességét vizsgálhatja, abban a kérdésben kell állást foglalnia, hogy az alperes határozata a felperes által megjelölt jogszabályi rendelkezésekbe ütközik-e vagy sem. Mindezekből következik, hogy a bíróság méltányosságot nem gyakorolhat. A bíróság megállapította, hogy a felperes a bírság kiszabása és az igazgatási szolgáltatási díj viselése körében nem hivatkozott konkrét jogszabálysértésre, kizárólag azzal érvelt, hogy méltánytalan a többszörös szankció alkalmazása, különösen a felhívás és a dokumentáció megsértése mellett. Felperes ezen kereseti kérelme nem foghatott helyt, hiszen felperes lényegében maga sem vitatta, hogy az alperes által alkalmazott jogkövetkezmények a Kbt. tételes rendelkezésébe nem ütköznek.

A kifejtettek alapján a bíróság az alperes határozatát felülvizsgálta. Ennek során megállapította, hogy az nem jogszabálysértő a felperes által megjelölt körben, ezért a bíróság a felperes keresetét, mint alaptalant, elutasította.

A bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes felperest az alperes költségeinek megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti illeték viselésére a felperest a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM. rend. 13. § (2) bekezdése alapján köteles.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kbt. 349. § (1) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2006. augusztus 31.

Dr. Vitál-Eigner Beáta s. k.,